

Ale protože se zdálo, že kdejaký zvrát je povolen, změnil názor a rozhodl se, stále ještě v onom svázaném duchu falešného kamarádství, že tentokrát zaútočí on:

- Tak co, to máš, abys moh dělat velkého bose, ty brejle a to triko *LAPD*?
- Ale ne! zasmál se Agostiniho a pronesl pevnějším hlasem, to je *NYPD* („enaaaajpídí“) Je potřeba se přece jen nějak vyznačovat!

Výraz zadostiučinění, který se mu objevil ve tváři, prozrazoval, že už od svého příchodu na pláž zřejmě čekal, až to někdo dostatečně pozorný okomentuje, a umožní mu tak vytasit se s již dopředu připravenou odpovědí. Tento efekt ještě několik vteřin nechal působit a potom s předstíranou starostlivostí prohlásil:

- A tak co? Jak jdou obchody? Zbývá ti ještě hodně těch obrazů po tvým tátovi nebo už jsou všechny prodaný?

John si slabě povzdechl. To je šílený, jak výkon moci dokáže člověka zbavit i toho nejzákladnějšího taktu a trpělivosti vůči druhému. Mezi řádky své arogance tak Agostini vlastně přiznal, jaké myšlenkové pochody ho ve skutečnosti vedly k tomu, aby přišel Johna pozdravit – jeho cílem bylo získat nějaké to plátno Johnova otce. Teď byl tím pádem na koni zase on.

Celkově dobře, C